

Arrest

nr. 59 198 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X,
vertegenwoordigd in rechte door haar moeder
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, als minderjarige vertegenwoordigd door haar moeder X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 7 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 4 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat P. LIPS en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De moeder van verzoekster die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, komt op 30 augustus 2010 samen met haar zeventienjarige dochter, verzoekster, België binnen en dient een asielaanvraag in.

Uit nazicht van de Vision databank blijkt dat verzoeksters moeder een visum verkregen heeft van de Italiaanse autoriteiten.

Op 22 september 2010 vraagt België aan de Italiaanse autoriteiten de overname van verzoekster en haar moeder op basis van artikel 9.2 of artikel 9.3 van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 16 november 2010 vraagt de raadsman van verzoekster de toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Op 16 november 2010 dienen verzoekster en haar moeder een aanvraag in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

De Italiaanse autoriteiten reageren niet op de vraag tot overname en worden overeenkomstig artikel 18.7 van de Dublin-II-Verordening geacht stilzwijgend akkoord te gaan met de overname. Dit wordt op 23 november 2010 meegedeeld aan de Italiaanse autoriteiten.

Op 9 december 2010 vraagt de arts-attaché bijkomende medische gegevens op.

Op 24 december 2010 dient verzoekster bijkomende documenten in bij de aanvraag.

Op 4 januari 2011 geeft de arts-attaché zijn advies inzake de beoordeling van de gezondheidsproblemen van verzoeksters.

Op 4 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ontvankelijk maar ongegrond wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 17.11.10 werd ingediend door

K., M. (R.R.: 069101947289)

Geboren te B. op 19.10.1969

+ dochter:

A., A. (R.R.: 093102061235)

geboren te S. 20.10.1993

nationaliteit: Armenië (Rep.)

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk doch ongegrond is.

Redenen:

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 te bekomen.

Allereerst dient opgemerkt te worden dat de mogelijkheid tot reizen, de behandelmogelijkheden, en de toegankelijkheid dienen bekeken te worden ten opzichte van Italië (in plaats van Armenië, het herkomstland van betrokkene), daar Italië verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in het kader van de Dublin-akkoorden.

De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene, A., A., behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van overdracht, nl. Italië.

Dat de arts-attaché concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysische integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van overname, nl. Italië, voorhanden is.

Stelt zich dus enkel nog de vraag naar de toegankelijkheid van de behandeling in Italië, het land van overname. Asielzoekers hebben er het recht om zich in te schrijven in het "Italian National Health

System" en verkrijgen gezondheidszorg aan dezelfde voorwaarden en op gelijke grond als de Italiaanse onderdanen. Zodoende kunnen ze er beroep doen op kostenloze medische verzorging en ook gratis medicatie krijgen.

Daarenboven kreeg Italië, als één van de EU-lidstaten, als regel opgelegd om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d., geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkene voldoende beschermd en gewaarborgd in Italië.

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, nl. Italië.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen.

(...)."

Op 10 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten opzichte van verzoeksters moeder de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Verzoekster en haar moeder dienen beroepen in tegen deze beslissing, die gekend zijn onder de rolnummers 66 265 en 66 279.

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek van de verzoekende partij om kosteloze rechtsbijstand en om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"Middelen. Schending van de wet, in het bijzonder schending van de artikels 2 en 3 van de Wet 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

3.2. Verwerende partij argumenteert dat "De arts-attaché stelde in het medisch verslag (zie gesloten omslag) vast dat uit de voorgelegde medische bewijsstukken blijkt dat de aandoening van betrokkene, A., A., behandelbaar is. Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van overdracht, nl. Italië."

Ten eerste. Verwerende partij kan niet concluderen dat de nodige medicatie beschikbaar is voor verzoekende partij. In tegenstelling tot die bewering blijkt uit het medisch verslag van de arts-attaché dat enkel via het internet werd nagegaan hoeveel dokters er in Italië per capita zijn en niet of deze dokters ook over de nodige middelen en infrastructuur beschikken om de noodzakelijke medische verzorging zonder dewelke volgens de arts-attaché verzoekende partij niet kan (zie stuk nr. 2), aan verzoekende partij te kunnen verlenen.

Ten tweede. Verwerende partij stelt in strijd met de bevindingen van haar arts-attaché die oordeelt dat de "aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar fysieke integriteit", verkeerdelijk dat dit niet zo is.

Ten slotte is het motief dat Italië als Lidstaat de in de Europese Unie geldende verdragen ondertekende geen pertinent argument om met zekerheid te kunnen uitsluiten dat verzoekende partij niet het risico loopt door haar statuut als kandidaat-vluchteling uitgesloten te blijven van de medische verzorging die dr. F. H. en dr. C. W. (arts-attaché) voor verzoekende partij noodzakelijk achten. Het EHRM heeft in haar arrest M.S.S. v. België en Griekenland van 21 januari 2011 het interstatelijk vertrouwensbeginsel onderuitgehaald.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet draagkrachtig en/of pertinent. Daarom schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht.

De bestreden beslissing dient te worden vernietigd."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat het determinerende motief op grond waarvan de beslissing is genomen, wordt aangegeven. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Verzoekster slaagt er niet in om de motivering in de bestreden beslissing te weerleggen waardoor kan geconcludeerd worden dat de beslissing op correcte wijze werd gemotiveerd. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in het verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Onder verwijzing naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet wijst de verwerende partij erop dat de appreciatie van het risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land van verblijf toekomt aan de ambtenaar-geneesheer. Uit zijn advies blijkt dat de twee medische attesten die verzoekster heeft overgemaakt grondig werden onderzocht en dat er *in concreto* werd nagegaan of de medische opvolging voor de aangehaalde medische aandoening mogelijk is in Italië. De ambtenaar-geneesheer oordeelde dat er *in casu* duidelijk sprake is van een ernstige medische toestand, hij wijst op de noodzaak aan basisvoorzieningen voor opvolging en wondzorg en stelt dat er in Italië voldoende artsen werkzaam zijn en dat deze artsen de medische toestand van verzoekster kunnen opvolgen en de wonden kunnen verzorgen. Vervolgens wordt in de bestreden beslissing nagegaan of de medische zorgen voor verzoekster toegankelijk zijn in Italië en wordt in dit verband verwezen naar het recht dat asielzoekers hebben om zich in te schrijven in het “Italian National Health System” en dat ze zo gezondheidszorg krijgen aan dezelfde voorwaarden als Italiaanse onderdanen, zodat ze een beroep kunnen doen op kosteloze verzorging en ook gratis medicatie kunnen krijgen. Hierna werd geoordeeld dat er geen bewijs aanwezig is dat een terugkeer naar het land van overname een inbreuk uitmaakt op de Dublin-II-Verordening noch op artikel 3 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM). Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk is nagegaan of de nodige medicatie beschikbaar is in Italië.

De loutere bewering van verzoekster dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel geen draagkrachtig motief is, waarbij zij verwijst naar het arrest M.S.S. van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, doet geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing, nu verzoekster niet aantoonde in welk opzicht haar situatie vergelijkbaar is met de situatie van een Afghaanse asielzoeker die overgedragen wordt aan de Griekse autoriteiten.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het aangehaalde medisch probleem niet kan worden aanvaard als grond voor een verblijfsvergunning in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoekster bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.3.2. Verzoekster voert aan dat in de beslissing niet kon geconcludeerd worden dat de nodige medicatie beschikbaar is voor verzoekster omdat uit het verslag van de arts-attaché blijkt dat enkel werd nagegaan hoeveel dokters er in Italië per capita zijn, en niet of deze dokters over de nodige middelen en infrastructuur beschikken om de noodzakelijke medische verzorging te verstrekken aan verzoekster.

Uit het advies van de arts-attaché blijkt dat deze eerst spreekt over de omkadering en vervolgens stelt:

“Wat betreft strikt medische behandeling, is opvolging door een arts nodig voor de verzorging van de wonden. (...) Samenvattend heeft betrokkene dus op strikt medische basis nood aan basisvoorzieningen voor opvolging en wondzorg. De vraag stelt zich dan ook in hoeverre betrokkene hiervoor terecht kan in Italië, land van overname. Verwijzend naar www.euro.who.int (zie administratief dossier), een website van de World Health Organisation, blijkt dat in Italië in 2006 365.14 artsen werkten per 100 000 inwoners (tegenover 418.32 in België). Hieruit blijkt dat er voldoende artsen werkzaam zijn in Italië. Hieruit blijkt m.i. dat er in Italië artsen zijn die de medische toestand van betrokkene kunnen opvolgen en de wonden kunnen verzorgen.”

Hieruit blijkt dat de arts-attaché van mening is dat verzoekster enkel moet worden opgevolgd door een arts voor de verzorging van de wonden en dat hij meent, op basis van objectieve informatie die zich in het dossier bevindt, dat er voldoende artsen werkzaam zijn in Italië zodat deze de medische toestand van verzoekster kunnen opvolgen en de wonden kunnen verzorgen.

In de bestreden beslissing wordt in dit verband het volgende overwogen:

“Uit het administratief dossier blijkt dat de medicatie en de opvolging beschikbaar is in het land van overdracht, nl. Italië”

en

“Stelt zich dus enkel nog de vraag naar de toegankelijkheid van de behandeling in Italië, het land van overname. Asielzoekers hebben er het recht om zich in te schrijven in het "Italian National Health System" en verkrijgen gezondheidszorg aan dezelfde voorwaarden en op gelijke grond als de Italiaanse onderdanen. Zodoende kunnen ze er beroep doen op kostenloze medische verzorging en ook gratis medicatie krijgen.”

De vaststelling in de bestreden beslissing over de beschikbaarheid van de medicatie en opvolging steunt op de vaststellingen van de arts-attaché. Verzoekster die blijkens het advies van de arts-attaché moet worden opgevolgd voor de verzorging van wonden, maakt niet met concrete gegevens duidelijk dat niet werd nagegaan *“of deze dokters ook over de nodige middelen en infrastructuur beschikken om de noodzakelijke medische verzorging”* te verlenen. Verzoekster verduidelijkt alleszins niet welke soort medicatie die zij nodig zou hebben, niet beschikbaar zou zijn in Italië.

Uit het advies van de arts-attaché en uit de bestreden beslissing blijkt dat werd nagegaan of en werd geoordeeld dat de aandoening van verzoekster in Italië behandelbaar is, dat de medicatie en opvolging beschikbaar is en dat de behandeling toegankelijk is voor verzoekster.

3.3.3. Vervolgens zet verzoekster uiteen dat de arts-attaché oordeelt dat de aandoening van verzoekster een reëel en ernstig risico kan inhouden voor haar fysieke integriteit terwijl de verwerende partij verkeerdelijk oordeelt dat dit niet zo is.

In het advies van de arts-attaché wordt in dit verband gesteld:

“Dit is duidelijk een ernstige medische toestand”

en in zijn conclusie vermeldt de arts-attaché:

“Vanuit medisch standpunt kunnen we mijns inziens dan ook besluiten dat deze toestand van (...) en (...), hoewel dit kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor haar fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien artsen beschikbaar zijn in Italië om deze problematiek op te volgen.”

In de bestreden beslissing wordt overwogen:

“Dat de arts-attaché concludeert dat betrokkene niet lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de betrokkene en dat er geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling, indien ze nodig zou blijken, in het land van overname, nl. Italië, voorhanden is.”

en

“Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, nl. Italië.”

In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, steunt dit motief van de bestreden beslissing op de conclusie van de arts-attaché. In de beslissing wordt geconcludeerd dat verzoekster niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van overname, nl. Italië. De arts attaché stelt dat verzoekster wel degelijk lijdt aan een ernstige aandoening (die een reëel risico kan inhouden voor haar fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt) maar dat er *in casu* geen reëel risico is op een onmenselijke of vernederende behandeling aangezien een adequate behandeling in het land van overname, nl. Italië, voorhanden is.

Deze beide conclusies stroken met elkaar. Verzoekster slaagt er niet in aan te tonen dat er een tegenstrijdigheid zou zijn tussen het advies van de arts-attaché en de bestreden beslissing inzake verzoeksters aandoening.

3.3.4. Verzoekster wijst erop dat het feit dat Italië als lidstaat van de Europese Unie verdragen ondertekende geen pertinent motief is om met zekerheid te kunnen uitsluiten dat verzoekster als asielzoeker niet het risico loopt om uitgesloten te blijven van medische verzorging die noodzakelijk wordt geacht voor verzoekster. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens *“heeft in haar arrest M.S.S. v. België en Griekenland van 21 januari 2011 het interstatelijk vertrouwensbeginsel onderuitgehaald”*.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoekster verwijst naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, maar niet met concrete gegevens aannemelijk maakt in welk opzicht haar situatie vergelijkbaar is met de situatie in het door haar geciteerde arrest. In dit arrest betrof het een Afghaanse asielzoeker die middels een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, werd overgedragen aan Griekenland. De bestreden beslissing *in casu* is een beslissing waarbij verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van medische redenen ongegrond wordt verklaard en waarin erop gewezen wordt dat verzoekster middels een andere beslissing kan worden overgedragen aan Italië. Verzoekster kan zich dus niet zonder meer op deze rechtspraak beroepen.

Vervolgens wijst de Raad erop dat verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering zonder begin van bewijs dat zij *“het risico loopt door haar statuut als kandidaat-vluchteling uitgesloten te blijven van de medische verzorging die dr. F.H. en dr. C.W. (arts-attaché) voor de verzoekende partij noodzakelijk achten”*. Verzoekster brengt geen elementen aan die erop wijzen dat asielzoekers in Italië verstoken

zouden blijven van medische zorgen. Verzoeksters ongestaafde bewering kan niet worden aangenomen.

3.3.5. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET